

SLYNGELPERKERE og gode koranlæsere^{*)}

Af Mette Røgilds

Hip hop har stor betydning for mange etnisk minoritetsunge mænd. De elsker Tupac og spejler sig i de populære gangsta rappere fra USA. De er vokset op med hip hop, som på flere niveauer fungerer som et parallelunivers til de unges situation i Danmark. Endvidere er der kommet flere etnisk minoritetsunge rappere frem på den danske hip hop scene med et særligt aspekt på hjertet, der omhandler deres etnicitet og tilhørsforhold.

Repræsentationer af etnicitet italesættes af de unge rapartister, som befinder sig i en politisk kontekst influeret af terrorfrygt, mediernes repræsentationer af de 'afvigende 2.g'ere' & regeringens politiske håndtering af etnisk minoritetsunge mænd, der afspejler mere distance end påskønnelse. Nogle af de unge er kriminelle, andre bliver kriminaliseret igennem nul tolerance strategien eller bliver påduttet en identitet som 'perkeren'.

De har dét tilfælles, at de kender til følelsen af at blive gjort 'anderledes' på baggrund af deres etnicitet – i et samspil med deres klasse, alder og kønspositioneringer. Og den kulturracisme kan man ikke lære at holde af, men man kan blive vant til det! De vælger at tematisere det i deres rap, og eksakt de repræsentationer, der skabes inden for rapmusikken, er mit genstandsfelt for fremstillingen.

MTV Mekka

Fiktion adopteres til virkelighedens lande. I Danmark har vi et meget virkeligt ét. Hér går storken på lange røde ben og snakker egyptisk, for det sprog har han lært af sin mor. Der er rigtignok dejligt her i landet. *'Pip, pip...Hvor dog verden er stor'*, siger ungerne i den lille andedam. Og *'rap, rap'* – hvis H.C. Andersen havde skrevet *'Den Grimme Ælling'* i 2005, ja, thi da havde han rapped den. Dét at rejse er at leve, – også lige rundt om gadehjørnet.

På Vesterbro er vi blandt ællinger, blandt rappere. En fyr vender sig mod Mekka og beder om godt vejr på MTV. Hans kultur taler fra rødder og fører til nye ruter. Hip hop er hans kald. Musikken er i æteren, på TV, i film og i hans egen musik. Han hedder ADL og er en populær svensk rapper fra Stockholm. Han er en af de unge fyre, som jeg har mødt. ADL konverterede til Islam af kærlighed til en marokkansk pige. Han lagde syretrips på hylden, lod damer være damer og pendler idag frem og tilbage fra Moskéen til vokalbokse, hvor han *'spytter rim'* om bjerge og åbne himmelstrøg; metaforer for livet som Allah har givet.

Det poetiske univers i ADLs rap er samtidig en legitimering af den syndige rap, som er haram, hvis altså Koranen følges eksakt. Men det er noget man selv må definere, som ADL diplomatisk fortæller. Han har den karakteristiske engel på den ene skulder og djævelen på den anden. Det er et kompromis, som lykkes i hverdagslivet, når det er nede på jorden. Ingen terrorist hér.

ADL søger viden igennem en kobling mellem Islam & hip hop. Han udvikler sin rapkunst med poesien fra Koranens skrifter. Hans ideal er at være en *'good student'*. – En god studerende som vælger troen&roen frem for kaos&krig i hans indre og i hverdagens ageren.

Pæredanske perkerrappere

Dage efter. Det er koldt med februarfrost. Vi er i Bispehaven. Her kører jeg rundt med en rapper fra gruppen Pimp-A-Lot. Han har lige åbnet sin propfyldte postkasse. Kaos. Indkaldelse til retten. Drengen har ikke været en god studerende udi

koranen, ej heller en god tyv. Han blev taget. Og hvad skal der ske nu? Jo først og fremmest skal jeg se, hvor fyren er vokset op. Han lever fra til dag, han forsøger bare at *'komme forbi'*; at overleve. Jeg ser det hele. Trillegården, Bispehaven, Brabrand – hele Århus Vest.

Han *"kender alle gangsterne herude"*. Hårde typer, der står mål med Godfather, Scarface og hele banden, som Pimp-A-Lot siger. Virkeligheden er langt hårdere end flimrer med popcorn.

Og måske er det et trygt bekendtskab at kende Brabrand gangsterne og Trillegårdens players? Livet føres hårdt herude af unge mænd og piger, hvor fordomme må returneres ind mod city igen, og ned på de smarte caféer, hvor mænd i stramme bukser står og ser rige ud. I Risskov hører man jazz. I Århus Vest blandt unge hører man GANGSTA. Drengene med svovlstikker. Krigsskader fra generation til generation.

Det er multikulturelt i Vestkvarteret. Ingen White Prides tør nærme sig. De får et spark i røven. Selvfølgelig gør de det. For herude er der ikke tid til latterlige racistere. Herude er der stress nok. Det er en kamp udlændinge mod udlændinge. For man skal ikke lægge *'minus og minus sammen'*. *'De kigger på hinanden med sørgelige øjne, så der er ikke så meget håb'*, fortæller Pimp-A-Lot crewet. En ven kaldes for *'Ju-ju the Killa'*, men ikke fordi han har slået ihjel. The Killa har skudt efter nogle somaliere med luftgevær og kørt én af dem ned. *'Sådan nogle der, de kan ingen gang integrere sig dernede i deres eget land! De er så fucking bonderøve ik'...I Magadishu, deres hovedstad, der sker mere i Hammel end der sker dernede!'*

De folk jeg møder fra Pimp-A-Lot er et broderskab. Da de udgav deres album, fik de at vide, at det var noget *'pis'* af en anmelder, der syntes, at *'de prøver at efterligne negerne i USA'*. Men er rigtig ringe kopier'. Men jeg ser ingen kopier hér. Det er dansk kultur. Det globale i det lokale. Det er nyt, fordi det er segregeret: Ghattolivet i Århus Vest.

Pimp-A-Lots album *'I er selv ude om D'* er et tegn på, at *'fucking pansere'* og hele samfundet *selv* er ude om, at de får ballade fra drengene. De er træt af pis, og på

samme tid hylder de livet som 'perkere i Århus Vest' og dæmoniserer kvarteret, som var det en afspejling af tabloid avisernes dramatiserede overskrifter. De går fra 'blok til blok' og beretter om 'bitchperkere', der også kan være danske drenge, piger og måske en ældre indvandrermand. Rap-ernes betydningsunivers er deres eget; gangsta rappen fra L.A. og sydstatene har de overført til deres virkelighed. Adoptionspapirerne er i orden. I vestkvarteret beretter Pimp-A-Lot om det de ser, og dem de lever med. Det er '*mig mig mig*', og '*ham der*' og '*hende der*'. Historier som også er blevet kaldt '*det mest autentisk klingende indvandrerrap*' af en anden anmelder. Og ja, de er virkelige, og de er i et djævelsk humør. De er ikke stereotyper. De unge spiller 'perkeren' ud i deres musik. De har taget ordet 'perker' i deres egen mund i en kompensation. Det er nødvendigt, når man er en stolt fyr. Men på de dage, hvor 'gangsta-perkeren' bliver træt, savner han mors mad og et bad. Drengene fra 8210.

Gangsta er Gud

De unge lytter til linierne fra amerikanske rappere og spejler det i erfaringsrummet. Vers, flows og attituder bliver brugt som svensk nøgler til at begribe virkeligheden. En virkelighed som kan være lige så grov som superstjernen 50 Cent, der har hustler-ambitioner på hjernen. Gangsta er Gud. En ghetto glamour, som overtages for at ophøje tilværelsens ulidelige ulighed. Og det sker med store armbevægelser. Her vælter man ind i baren. Med blod i øjnene rettet mod dørmændene, som skuler. Han tror, han er smart. '*Skal jeg virkelig gi' dig bank for at få respekt*'. Sådan er det i Pimp-A-Lots univers. Gangsta er stilen, som de indtager. Et musikalsk oplevelsesrum med magt og machoness. En hyldest til gangsterismens idealer, der lever i et drømmeland, hvor folk bøjer sig i støvet, fordi herskeren er nådesløs. Her er der strip, lir og dyre cognacs. Hælervarer og våben. Hash, coke og ren whisky: Paralleluniverset til en '*fucked up perker*'.

"Sådan vil jeg også være", drømmer en ung knægt fra Århus Vest, imens Tupac synger '*All eyes on Me*'. "Alle øjne er på

mig". Jeg, en perker. Blandt venner og fjender.

Tupac giver gåsehud. Et GANGSTA stigma. Han er historie. Han er på plakaten og med i livet. Side om side med himlens prinser fra martyrernes lande og Scarface; provo immigranten Tony Montana fra Cuba. En Hollywood produceret fiktion møder en virkelig provo palæstinenser, som taler 'pæreperkerdansk' med ret så århusiansk dialekt. Det er antihelte, der fremstiller drømme om manddom. Distanceret fra mænd på barsel og stejle jyder som Lene Espersen, som aldrig har set skyggen af en '9 millimeter'. Hendes tanker er for blonde til gadens justits.

"Jeg er en ny gangsta på gaden". Kører eget ræs uden om systemet. Nul tolerance? Underordnet. Der er aldrig noget, der hedder i morgen alligevel. "Vi lever for i dag".

"Jeg er blæst". Har sorte pletter på straffeattesten. Ring til politiet, de kan bare komme... Hvad fuck kan de gøre? Testeron mændene pumper sig op. I image & brug.

Bims med perkere: En påskønnelse?

2300 Kbh: I min gade er der mange flotte biler. Når jeg kigger ud af vinduet, står BMW'er og Mercedes'er på række lige op af røde boliger, hvor de også kan egyptisk. Det er virkeligheden på Amager.

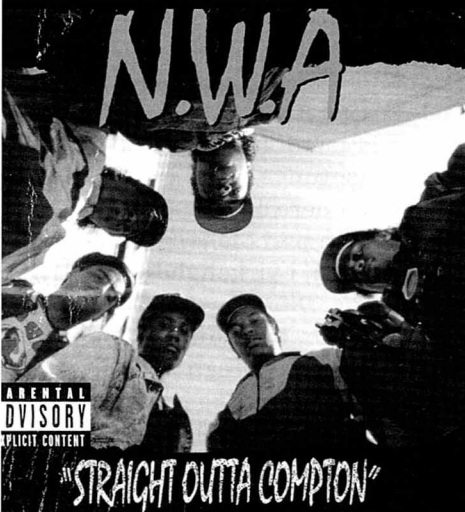
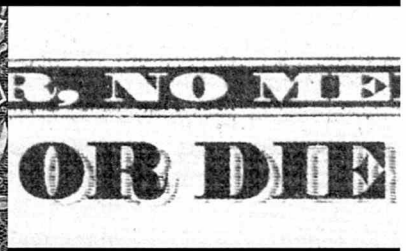
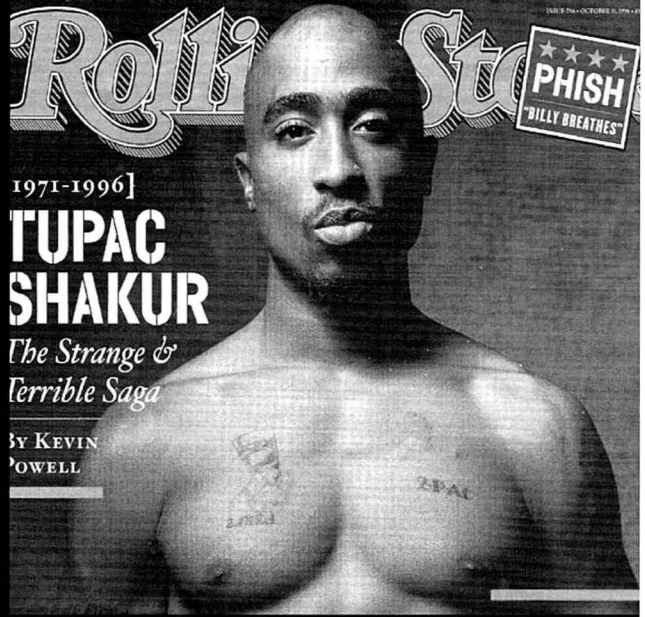
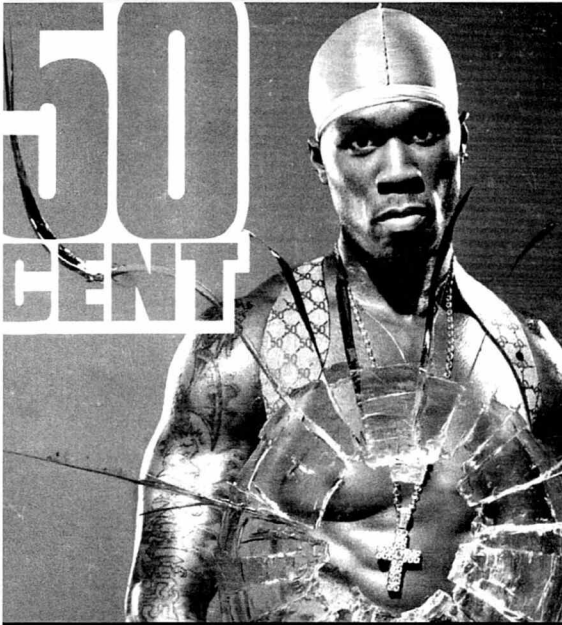
'*Bilerne er deres genetiske make up*', fortæller en analyserende, trendspottede kulturproducent med øje for '2.g'ernes' stil. Jeg møder ham over en kop kaffe, imens mobiler kimer. Han holder sig skarp. Han caster virkelighedens knægt fra Århus Vest, fordi han er en autentisk 'perker'. En dreng som elsker følelsen af at suse vægtløs med 200 i timen ud af motorvejen, væk fra arbejdsløshed med hashtunge beats i højtalerne. Bimmere, Hummere og Mercere. Kælenavne for de store øser. Jo jo, de triller ned af Amagerbrogade, i virkeligheden.

Trendspotteren føler kitsch, når han køber smøger i sin kiosk. Kiosken er tegn på urbanitet.

Han har forbindelserne i orden. Han fikser et blad for '2.erne' '*Til Nye Danskere Med Attitude*', og han regner med en suc-

GANGSTA

what's hot on the
STREETS (RIGHT NOW)

ces. Det er jo real crime. I mellemtiden sidder den 'autentiske' dreng i Århus Vest, Vestegnen eller i Vollsmose og hvor de bor og læser i bilblade, laver lektier, spiller Playstation, handler med mor og ved ikke, at der er et blad, der handler om 'Dem', perkerdrengene. Og hvis ja, hvad så? Er det egentlig sjovt, fedt?

'Vores identitet er jo ikke, at vi er perkerer', fortæller den københavnske rapper Zaki. Han er selvsikker. Han har siden barnsben allieret sig med Børnehuset i kamp mod autoriteterne. Hans mor er dansk, hans far fra Egypten. Men han vil ikke kalde sig dansker. Det er næsten pinligt. Landet er ikke funky nok. Har ry for racisme. Veluddannede læger vender om. Deres stetoskop kan ikke mærke det danske hjerte. De søger anerkendelsen et andet sted. Det danske hjerte lider af et smålighedssyndrom. 'Der er arbejde nok for dem der gider'. Men hvilket arbejde? En advokat der skal ha' 100 kr, for at køre stive studerende hjem fra en festlig nat i byen. Jeg gjorde selv rent med en jordmøder fra Irak. Absurd. Menneskelig spild. Kulturel spild. Og hvem tørrer op? Ja, det gør de 'indvandrere der gerne vil arbejde'! De er efter sigende ualmindeligt pligtopfyldende, fortæller arbejdsgiverne.

I den anden ende af byen står jeg til reception for *bladet med attitude*. Vi drikker boblevin. I hjørnet sidder Ali på 18 – den headhuntede chefredaktør. Han sms'er. Det ser kedeligt ud. Men han kender heller ikke alle receptionens mediefolk og gæster fra TV branchen, som dyrker hans typer. Ali er blevet hentet ind fra gaden af producenten. Han caster virkeligheden. 'Typecaster' den, som han selv siger med et selvsikkert smil på læben. Det er camp. Et lille fnis & en kort dedikation. Det er cool. Og så er det overstået. Ellers var der ikke meget efterspørgsel på *bladet med attitude*. Godt nok er der historien om, at Ali har en fætter, der arbejder som vagt i Magasin, hvor de knaldede en 'hvid fyr' i færd med at stjæle *bladet med attitude* nede i kiosk-afdelingen. Det tog producenten som en kompliment. Den danske fyr ville gerne have den. Attituden, altså. Men de virkelige og nye attituder vil gerne have lov til at være sig selv. De vil ikke

indfanges af mainstream. Subkulturen lever i det skjulte og i det fri. De unge er ikke kliché. Producenten talte vist mest for egen regning. Så meget for den haram.

Gadekaptajnen skal giftes: Slut med slynglen

Der er gået rygter om, at en pensioneret gadekaptajn har fået tæsk i Vollsmose. Pensionisten hedder Ataf Khawaja og er lidt over de 30. Han har også gået under navnet '*den sorte slyngel*'. Ataf kalder sig selv for 'perker' og har en mor fra en stolt kast i Pakistan. Men han er ikke 'perker', hvis du siger han er 'perker'. Det er KUN ham og hans venner, der kan sige det. Ataf er tilmed én af de populære rappere i Danmark. Så hvorfor det rygter? Måske fordi nogle drenge får for meget af hans helligdom over at være færdig i den kriminelle underverden. De er endnu ikke dér, hvor Ataf er. Så det er svært for de fyre at høre, at deres liv ik' er ok. Ataf er nemlig blevet voksen. Han har ledt så meget efter sin egen personlighed, og nu har han fundet den. Den var bare undertrykt. Hans anden personlighed har higet og spøget i mørke gader. Den styrede ham. Ind og ud af hashklubber i selskab med rockere og andre rivaler. Han har selv været en 'gangsta', en 'thug'. Men det er slut. Khawaja opsummerer hele '2.g' tematikken på sit album, der med titlen '*Paraderne Nede*' peger på hans position: Færdig med at have paranoia. Færdig med at sprænge (sig selv) i luften. For '*Perkeren er født med en iver*', som han rapper. En iver til at gøre noget godt i livet. Og det vil kun gode mennesker. 'Perkeren' er ikke nogen stereotyp, kun hvis de unge *selv* vil spille på den betydning. Og den stil der følger med 'slyngelperkeren', savner Ataf. Han vil stadig gerne spille på den type, for sjov mere end personlighed. Han elsker den subkultur, som han har forladt. Men så besøger han den i ny og næ, og sammen griner de af drengestregerne. Barndommens gader.

'*Forfald kan være nostalgisk, og nostalgi kan være romantisk – på en eventyrlig måde*,' har instruktøren Nicolas Winding Refn bag Pusherfilmene engang sagt til et magasin.

Det er dét eventyr, Ataf savner. Men

ikke nok. For Ataf kender til dét forfald, som ikke konnoterer til ghetto glamour. Det er forfaldet, der konkret bliver til 23 timers indespærring i fængslet. Isolation.

Refs version af forfaldet er en æstetisk proces, hvor man lader den sociale virkelighed med fascinerende koder. Fiktiv flimmer. Det er en helt anden sag. Men Ataf ser, at de unge falder for det image. Og de bruger det: De namedropper navne på rockere, og de er *'mere gangsta end nogensinde... ligeglade med konsekvensen af at sidde inde'*, rapper Ataf Khawaja.

Det er ord & linier, der kommer lige til tiden. En urban populærkultur, som hyl-der gadens antihelte, og hvor de pumpede superrappere promoverer sig med skudsikre veste på. *'We couldn't do this without our bodyguards'*, har en amerikansk stjerne sagt. Det er velfærd med slag i. Images der siver ind hos drenge, der drømmer. Hellere være pusher end pizzabager. Det er en udgrænsning af det normative og det reelle. Frem med øsen og tusind lapperne. Penge er ikke kun papir i det univers. Det er respekt. Pastiche eller kompensation? Det er lige meget. For Ataf er det et sølle liv. Et liv, man er tvunget ud i, fordi man(d) vil være noget i denne verden. Være noget i dette land hvor *'Den Grimme Ælling'* blev skrevet. Dét eventyr er anti-helt-fortællinger i Ataf Khawajas rapmusik, hvis vi kigger på hans skildringer af et maskulint ungdomsliv: En lille ælling der udfolder sig som den farligste svane og triumferer over dem, som trynede. Ha ha! Verdensmanden, der kun havde to ben at gå på engang, han styrer nu i karaten: Merceren' med flotte fælge og læderbetræk på sæderne. Med vinger og tonede ruder. En ælling af en ung 'perker' dreng, der blev en frygtindgydende gangstamand. Fra pjalter til penge; thi det var drømmen. Den fantasi er erstattet af virkeligheden, når den er ægte og fantastisk: Kærligheden til en kvinde med familie i sigte. Borgere, som læser højt for deres baby om den rigtige grimme ælling. Den fra eventyret.

Det handler om at blive voksen. Alderen er meget central, når det kommer til repræsentationer & betydninger af etnicitet.

Solidaritet fra Vestegnen

Sidste stop. Jeg møder den yngste søn ud af ti. Abdel Majid. Han er højre hånd til gruppen Outlandish. En up and coming rapper. En mand, som snart er voksen. Majid har fået en pladekontrakt. Før hen var han pædagog, og derfor kunne han heller ikke længere kalde sig for *K. Park Gangstaz*, som han gjorde i 89 med det lokale rapcrew i Avedøre. Han giver sig ikke ud for at være noget, som han ikke er. Ej heller 'perker', det ord kan Majid ikke lide.

Majid har været noget igennem. Det handler om far, og det handler om en brutal verden. De er begge svære at begribe.

Han laver gadepoesi. Han er troende og beder fem gange, selv om det er hårdt, når man vil sove, rappe eller ikke helt gider. Men han tror, fordi det giver ham ro.

Majids hjerte bløder for andre mennesker. Hans far, mor, forfædre, lande i krig, danskere, palæstinensere og afrikanere. Og 11. september gjorde et stort indtryk. Men uretfærdigheden er forankret i USA. Deres over-jeg er haram. Han sympatiserer med de svage, de lidende og de sultende. Med afroamerikanerne i USA. Med New York City, moderlandet hip hop. En kultur som han holder af. Hip hop er musikalsk mentorship. Ligesom de gamle og små børn i Danmark, de har også givet ham noget. Han kender dem. Han har jo arbejdet med dem. Majid er dansk og 'fremmed' på samme tid. Men han er ikke fremmedgjort, det er derimod nogle andre, der synes det.

Majid har bearbejdet sin diaspora. Dobbeltd bevidstheden er positiv, idet den er blevet gjort konstruktiv. Han smiler og giver sine erfaringer videre. Så andre drenge kan sige: "din far er min far". Identifikation. Rollemodeller og udvikling. Majid giver godt igen, for det er hans tro. Han sender budskabet videre om lighed, frihed og broderskab:

'...They all yelling Integration / But for real / Its assimilation / Do not assimilate / Do not purpstrate / You confused / Causing more hate / I don't change u / So don't change me / u don't respect me / How u gon' save me / I was brought up on ya'll / I know the game / The way u talk faul about our names'

*'We are what we are
we are the same
we are what we are
we are the same'.*

Jeg kigger på Majid, mens han luller omkvædet. Vi er ikke 'anderledes' fra hinanden. Forskelle gør ingen forskel. Majid er en refleksiv samfundsborger fra Vestegnen og rapper om næstekærlighed, som giver genklang af demokratiets idealer om solidaritet, hvor man lever i lighed og ulighed med sine medmennesker. Danskere eller hvad man nu kan kalde sig. Vi er de samme. Det er, hvad vi er. Også dem i Århus Vest, den pensionerede gadekaptajn fra Vanløse, 'slyngelperkere' og stjernerapperen, som forsøger at holde sig på måtten i ønsket om at være en god studerende. Med en engel og en djævel på hver sin skulder. Det er alt sammen halal. Det er, hvad det er.

Men repræsentationerne er samtidig forskellige; de unge er hver for sig unikke. De repræsenterer etnicitet på baggrund af deres situering, deres alder og erfaringer. Og det viser sig, at jo ældre man bliver, desto sværere er det også at spille 'perkeren' ud. Da vil man være en mand og have retten til at hæve sin hals frit i den lille andedam. Thi *'saa megen Lykke drømte jeg ikke om, da jeg var den grimme Ælling'*. Det er en lykke, man får, når man har retten til at være sig selv; en eventyrlig oplevelse, der kan ske i virkeligheden, hvis de andre leger med og åbner op for anerkendelse. Da bliver man SET.

I Social Kritik har Mette Røgilds tidligere skrevet artiklerne "Booty In Ya Face" (nr. 92 - sammen med Charlotte Ingvartsen og Sara Malou Strandvad) og "Do the Hustle" (nr. 97).

*) Artiklen er skrevet på baggrund af specialet "Gangsta & gadepoesi: En undersøgelse af etnisk minoritetsunges repræsentationer i rapmusik" (RUC, Kommunikation og Kultur- og sprogmodestudier, 2006).

I afhandlingen vælger jeg at overføre raptetekstens univers og repræsentationerne, således at det fungerer som en tematisering af etnicitet og positionering på et mere overordnet plan. Det sker i samspil med den subkultur, som de unge rappere refererer til. Rapmusikere fungerer som stemmer, der afspejler tendenser, som jeg igen har identificeret via mine interviews med rappere og deltagende observation i kulturen blandt etnisk minoritetsunge og etnisk danske samlet inden for forbrugsfeltet af dansk hip hop kultur i Danmark. Fra mainstream miljøer til mere subkulturelle. Jeg har været interesseret i at spejle de tendende politiske positioneringer igennem den æstetiske udtryksform rap: Fra det der er blevet kaldt for 'perkerrap' til 'diaspora rap'. Det er mærkater, som jeg sætter på rapperens udtryk, men det sker i forhold til den tematisering af etnicitet, som jeg forholder mig til i afhandlingen. Jeg søger at undlade en reproduktion af etnificering ved at inddrage andre identitetsmarkører og indflydelser på identitet, således der skabes rum for nye betydninger. For identitet er et mangfoldigt begreb. Jeg har hørt musik, interviewet og observeret, været med på diverse klubber, konferencer, møder og hængt ud på gadehjørner i to år med hip hop som fælles reference. Hip hop har altid bragt forskellige folk sammen.

Majid i Marrakesh, Marokko

Lyt til:

Ataf Khawaja : Paraderne Nede – Art
People 2005
Pimp-A-Lot : I er Selv ude om D – In the
House records – 2003
Majid: Life, Knowledge & Poetry – Virgin
Music 2004